

“Escriptor és una paraula que m’espanta, se’m fa una mica grossa”

Jordi Dausà (1977) és mestre de La Salle Cassà i ha publicat ‘Manual de supervivència’ (2010), ‘El gat de Schrödinger’ (2012), ‘Nits de matapobres’ (2015) i ‘Lèmmings’, que surt demà

Jordi Dausà vol creure Foto: ANDREA RUIZ PORRAS.

XAVIER CASTILLÓN - CASSÀ DE LA SELVA

Aquesta és una novel·la escrita en segona persona. No és gens habitual.

És cert. De fet, no tinc notícia de cap altra novel·la en català escrita en segona persona, i jo només conec un llibre en què s'utilitzi aquest recurs força arriscat, *Abluciones*, del canadenc Patrick deWitt. En aquest sentit, *Lèmmings* és una novel·la força experimental, però al mateix temps té una estructura molt clàssica, amb plantejament, nus i desenllaç –tot i que hi ha molts flashbacks– i amb un final no obert.

“Somies que ets en una barraca.” Així comença la història. Què li aporta la segona persona, a la narració?

Al principi, el protagonista es desperta en una nau abandonada d'un polígon industrial, al costat de dos cadàvers, un amb les butxaques plenes de bitllets. Ell està molt malferit i no recorda res, i progressivament va recuperant la memòria. Amb la narració en segona persona tant el protagonista com el lector van descobrint la història al mateix temps, i en certa forma és com si el lector fos també protagonista de la novel·la. Crec que és una bona tècnica, i reconec que no va ser gaire reflexionada, però ha resultat ser una bona intuïció.

Va millorant l'ofici?

En tot cas, els meus llibres anteriors eren més tradicionals, i aquest és el més ambiciós i agosarat a nivell literari. Hi ha qui diu que la gràcia d'un escriptor és que faci sempre el mateix llibre. Jo penso que no és així. D'un llibre a l'altre sí que m'agrada repetir personatges i sobretot espais, com si tot plegat formés part d'un mateix món, però sempre ho faig de manera que cada novel·la sigui una història completament independent. Més aviat són com petites bromes adreçades als que han llegit els quatre llibres.

Experimental, agosarat... No sembla una lectura fàcil.

Sempre intento que no hagi de tenir tres llicenciatures en literatura per entendre els meus llibres. Els escric perquè puguin arribar a tothom. [Lèmmings](#), en concret, està muntada d'una manera que és molt difícil de parlar-ne sense fer spoilers. Té una dinàmica molt pròpia de les sèries televisives i la gràcia és anar descobrint coses de mica en mica.

On està ambientada la trama?

Sempre penso en el que conec bé, en aquest cas una ciutat petita, que podria ser Girona. A El gat de Schrödinger l'escenari era Lloret, i a Nits de matapobres no dissimulava que es tractava de Girona. A Lèmmings seria més aviat una zona d'horts, com a Santa Eugènia o Salt, amb barraques on hi ha gent que hi viu tot l'any.

I els lèmmings què pinten aquí?

Lemmings va ser un videojoc que es va fer molt famós en els anys noranta, gairebé com el Tetris. En realitat, el títol no té gaire rellevància i és com una metàfora, però no la puc explicar... D'altra banda, els lèmmings són uns petits rosegadors de les praderies àrtiques, sobre els quals hi ha la llegenda que se suïcidaven en massa per autoregular l'espècie quan hi havia excés d'individus. Fins i tot Disney va realitzar el 1958 un documental en què van provocar el suïcidi d'uns quants lèmmings llençant-los per un penya-segat. I d'aquí ve la idea del videojoc, que realment era molt addictiu. Enganxava molt.

Amb quatre novel·les, ja se sent escriptor?

Ni de bon tros. Escriptor és una paraula que m'espanta, que se'm fa una mica grossa i em sona massa grandiloqüent. Jo soc com a màxim un escriptor local. I no ho dic per falsa modèstia, més aviat és una dèria meva.

No viu d'això, però almenys té una editorial que aposta per vostè i no s'ha d'autoeditar.

Això és cert. La definició que més m'agrada és que un escriptor és algú que cobra per escriure, i en aquest sentit és veritat que jo cobro per fer-ho. No gaire... però cobro.

Quin seria el seu paper dins del món literari català?

En català hi ha molta gent que escriu, però amb un punt underground no som tants. Em sento identificat amb autors com ara Sergi Pons Codina, Miquel Aguirre o Jordi Cussà.

‘Underground’ en quin sentit?

En el sentit que les històries estan ambientades en ambients molt baixos, amb un tipus de gent molt marginal i un punt de vista políticament incorrecte. El protagonista de Lèmmings es dedica a fer combats clandestins de lluita amb apostes. Sempre m’han agradat les arts marcial, però igual que Rocky no és una pel·lícula sobre la boxa, sinó sobre la superació, aquesta no és una novel·la sobre la lluita.

Quan presenta ‘Lèmmings’?

El llibre surt demà i el presentarem divendres vinent a la llibreria Low Cost de Figueres (20 h), amb l’actor, clown, escriptor i excampió mundial de kungfu Àngel Amieva. A l’abril farem presentacions a Banyoles, Barcelona, Girona i Cassà.

Publicat a: El Punt-Avui, 18 de març de 2018

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1358913-escriptor-es-una-paraula-que-m-espanta-se-m-fa-una-mica-grossa.html>